

PHILIPPI REGIS FRANCORUM

EPISTOLA

Ad Willelmum Remensem archiepiscopum.

De decima Saladina (36).

(Anno 1189.)

(D. MARLOT, *Metropolis Remensis*, tom. II, pag. 425.)

PHILIPPUS, Dei gratia Francorum rex, viro venerabili et charissimo avunculo suo WILLELMO eadem gratia Rem. archiepiscopo, et universis ejusdem provinciae tam ecclesiasticis quam laicis personis: salutem in perpetuum.

Cum ad restaurationem terrae sanctae, ecclesiarum regni, et principum assensu, rerum mobilium et redituum, tam ab ecclesiasticis quam laicis personis decimae semel exactae fuerint, ne ad consequentiam facti hujus enormitas traheretur, statui-

mus ne hujus exactionis occasione, vel ob similem causam aliquid ullo modo ulterius exigatur, etc.

Actum Parisiis anno Verbi incarnati 1189, regni nostri x, astantibus in palatio nostro quorum nomina supposita sunt:

Signum comitis Theobaldi dapiferi nostri.

Signum Guidonis buticularii.

Signum Matthaei camerarii.

Signum Radulfi constabularii.

Data vacante cancellaria.,

WILLELMI CUJUSDAM

Episto a nuncupatoria ad Willelmum archiepiscopum Remensem in suam *Microcosmographiam*.

(Circa annum 1180.)

(D. MARTEN., *Amplissima Collect.*, I, 946, ex ins. Trevirensi S. Matthaei.)

Reverendo Patri et Domino WILLELMO Dei gratia Remensi archiep. et apost. sedis legato, WILHEL-

tient en outre diverses confirmations qui en ont été faites à diverses époques.

1° Avril 1202. Confirmation par Philippe-Auguste de la reconnaissance des 60 liv. de rente que le chapitre a droit de prendre sur les revenus de l'archevêché.

2° Trois bulles d'Innocent III, en 1201; de Grégoire IX, en 1229, et d'Alexandre IV, en 1256. Voici ce que la 1re renferme de plus important.

Innocentius III, episcopus . . . sane cum et inter vos et ecclesiam vestram ex una parte, et venerabilem fratrem nostrum Willelmum archiepiscopum vestrum ex altera, fuisset exorta dissensio super quibusdam damnis et injuriis quae vobis et ipsi ecclesiae illata dicebatur ab ipso; dicto archiepiscopo in contrarium allegante, quod excederetis modum in civibus suis ad vestrum servitium evocandis; pro quibus etiam querelis fuit ad nostram audientiam appellatum, et vos appellationem vestram fecistis per dilectos filios R. succentorem, magistrum F., Hugonem et PH. vestros canonicos prosecuti; tandem ipsi monitis nostris inducti, potius eligentes inter se compositionem inire, quam

mus suorum minimus, suam Microcosmographiam. Inter caeteras animi tui virtutes, maxime ample-

causam intrare, lites suas amicabili compositione sedarunt. Nos igitur. . .

Datum Anagninae Idibus Januarii pontificatus nostri anno quarto.

(30) Ad impensas suscepti belli sacri statutum est, ex assensu et consilio episcoporum et procerum, ut omnes tam ecclesiastici quam laici, exceptis iis qui peregrinationem susciperent, decimam redituum et mobilium suorum integre regi persolverent. Fertur hujusmodi decimam *Saladinam* dictam ab bellum adversus Saladinum Babyloniae regem indictum, sed quod ejusdem pensatione plurimum gravarentur Ecclesiae, scripsit Petrus Blesensis, insignis vir pietatis et litteraturae, epistolam ad episcopum Aurelianensem, monens ut eo cum aliis regi talia praescribenti intrepide objiceret. At praesulum querelas regem preoccupasse veri simile est, cum Willelmo Remensi archiepiscopo, omnibusque clericis et laicis Remensis provinciae actu authentico declaravit mentem ejus non esse ut in posterum similis exactio fieret quacunque causa, vel praetextu.

ctor et approbo amorē litterarum, et honorem quem eis exhibes percipiosissimum: Quam id autem recte faciam videre licet. Quod enim dulcius studio litterato? his dico litteris quibus infinitatem rerum comprehendimus, Dei ac Domini nostri naturam ac potestatem contemplamur, quibus animum a corporeis voluptatibus seducimus, et secum esse cogimus, ex quibus honestissimam formulam vitæ atque morum mutuantes, virtutes excolimus, adeo ut non solum mores et scientiam, quæ nec in extremo vitæ tempore nos deserunt, quæ nonnihil studendo combibimus, verum etiam cum de hospitio carnis exeundum erit, actus nostros calculantes vitæ occupatione studii bene actæ, voluptuosa memoria perfruemur. Ad summum nulla vita magis molesta quam otiosa, nulla magis morigerata studiosa. Si quantæ ergo hæc sunt causæ laudis, tantas tibi laudes mihi conducere ascribere, dignitatem excellentiæ tuæ cumulatissimis præconiis extollere contenderem: sed vereor ne hujus boni partem sibi nanciscatur inde nata voluptas, vel in oratione mea sensim subrepat adulatio, cui apud sapientem locus esse non debet, cujus cum virtute nullum est commercium: per quam meam apud aliquem nolim coalescere amicitiam vel familiaritatem. Sed ne utinam etiam apparens vel suspecta pariat odium, studiosius etiam eam vitarem propter lividos obtreccantium morsus, qui tantum legere quærentes quæ carpant, non amplius concupiscunt bona quæ laudent, quam minus probe dicta quæ rideant, et ambigua quæ sinistre interpretentur. Quippe nimis singulares sunt, parem non patiuntur, minores contemnunt, majoribus invident, ab æqualibus ut scoli videantur omnino dissentiant. Sed tempus est ut moras nostras incidamus, et quidquid illud est quod proposuimus pauculis sermonibus explicemus.

Cum apud antiquos creberrimas quæstiones de constitutione humanæ naturæ, et ejus similitudine, et differentia cum aliis naturas inveniam ventilatas esse et quasdam solutas, quasdam cum suis dubitationibus dissertationi modernorum relictas; modernos vero non solum inventionibus suis vel judicio antiquis non præluxisse, nec saltem cum eis dubitasse, sed studio negligenti quo turpiter utuntur, in eis magnas infudisse tenebras. Adeo ut si prius in memoria fuerint, negligentia eorum omnino venerint in oblivionem. Quasdam illarum in unum colligere dignum duxi, easque singulariter probabiliterque pertractare, necnon paucis solutionibus,

eisdem tamen luculenter venustare, opiniones antiquorum et solutiones minime prætermittens. Et si qua etiam mediocriter, non erronea, tamen nec fortuita opinione potero conjectare interponens. Hujus autem operis ultimum excellentiæ tuæ relinquere examen, circa quod æstimata ingenioli mei parvitate judicium habeas restrictius, ut honorem saltem quem dictioni ademeris, dones rei et materiæ. Quod autem nec dictioni nec materiæ vel rei donare noveris, auctori ignorantiam suam profitenti condones.

Utrum homo naturaliter habeat intellectum.

Quod bruta careant necessario intellectu.

Quare omnia propter hominem facta sunt.

De anima.

Item de anima.

Alia sententia de anima.

Alia sententia.

Sententia Platonis.

De unione corporis et animæ simul.

De corpore hominis.

De elementis.

De corpore humano.

Quid sit visus et unde fiat.

Quare non appareat imago in vitro ut in speculo.

De parologizatione visus.

De tactu.

De auditu et utrum vox sit corpus.

De odoratu.

De gustu.

Quid sit virtus discretiva.

Quid sit præelectio et consilium.

Quid sit consilium et circa quæ.

De irrationali motu animæ.

De delectatione.

De afflictione.

Utrum aliqua sint in nobis in quibus consistere possit liberum arbitrium.

Quibus actibus dominemur.

Utrum naturaliter simus liberi arbitrii.

Quid sit ira.

Quid sit timor.

De motu voluntario et motu involuntario.

De motu involuntario.

Quid sit involuntarium per ignorantiam.

CAPUT PRIMUM.

Utrum homo naturaliter habeat intellectum.

Constat hominem ex anima intelligibili, etc.